

Balogh Ildikó

Articsóka

Zalán ott állt a dobogó legfelső fokán, frottírköntösben és strandpapucsban. Hippias lazaságúra vett, világosbarna haja az arcába ért. Rövid szakálla mögül mosolygott szélesen, és csak az zavarta kicsit, hogy egy egész vízilabdacsapat állt mellette. A lényeg, hogy huszonnégy évesen felnőtt Európa-bajnokságot nyert. Átjárta testét az aranyfényes diadal, a szurkolók is őrzöngtek a lelátón, amikor a medence szélén két középkori lovagot pillantott meg. Biztos az éremkiosztó ceremónia szereplői, gondolta. Főleg, amint meglátta az egyikük kezében lévő ezüstkelyhet. Az a külön ajándék, amit a virágcsokrok mellé kapnak. Aztán a másik lovag kezében megvillant egy kard, nyelén vörös bársonnyal, majd megemelte, és Zalán felé repítette, mintha hozzátartozna. Nem csúszott a strandpapucs, mégsem vetődött Zalán a kard után, pedig a vízben hányszor megtette ezt, amikor a labda megszerzéséről volt szó. Azért a dobogó legfelső fokáról lelépett, hogy elkapja a kardot, de nem tudta. Illetve nem is akarta.

– Úgy látszik, még nem vagyok kész a harcra – duruzsolta magában. Reggel volt, és próbálta kidörzsölni szeméből ezt a váratlanul jött álmát.

Zalán ott állt fürdőszobájuk tusolója alatt, és hagyta, hogy a víz is lemosson róla mindent. Főként azért viselte meg, mert már jó ideje nem emlékezett az álmaira. Csak egyre, ám az a valós életéé volt: az ifjúsági Európa-bajnokság megnyerése után szeretett volna bekerülni a felnőttcsapatba is. Élősportolónak készült. Ehelyett lassanként sikerült kipóloznia magát a keretből, a szövetségi kapitány sem pártfogolta, végül pár hónapig gyerekeket edzett. Aztán két éve abbahagyta az egészséget. Nem is járt le azokba az uszodákba, ahol régebben vízilabdázott, nehogy találkozzon valamelyik csapattársával.

– Koc-koc – kocogtatta meg a feje búbját Zalán, hogy felfrissítse az éberségét. Ezzel a módszerrel lehet a tobozmirigy működését beindítani, ha valakit nagyon lehúzó érzelmeinek gomolygása. Eközben Zalán még erősebben zuhanította le magáról ezt az éjjeli álmát. Legalább a kardot kapta volna el, hiszen a középkori lovagok mostanában nagyon foglalkoztatják. A testi ereje megvan, mert vékony alkata ellenére megőrizte vízilabdás bicepszeit.

– Csak a lezser pulóverem miatt nem veszik észre a nők – gondolta, és ábrándozva nézett ki az ablakon. Már délután volt.

Zalán ott állt az Articsóka biobolt pultja mögött, és nekifogott beárazni az új teafüveket. Itt dolgozott fél éve, bár tudta, nem ez az ő hivatása. Viszont örült, ha tetszett a betérő hölgyeknek. Főleg a harmincas korosztályt kedvelte. Állandó készenlétben volt, hogy megtalálja a duálját, azaz a másik felét. Nemcsak itt, a boltban, hanem bárhol a városban, vagy épp a komoly szellemtudományi alapokra építő Fénykörben, ahová már egy éve eljárt. Ott mindenki a duálját kereste. A természetes gyógymódok és a vallásbölcseletek megismerésén túl a lovagkor szent mondája volt a negyedik fő témájuk. Mellesleg a kör vezetője szerint Zalán huszonnégy évesen még fiatal, hogy megtalálja a duálját. Zalán

is ezt tapasztalta eddig, igaz, múltkor már térdepelve adta át a virágcsokrot az akkori választottjának.

– Nem szeretkezhettek akárkivel, ha vonzana is – sóhajtotta, és elpirult, amikor meglátta az egyik visszatérő vásárlót, Nórát.

Róla már kiderült, hogy eszik húst, és a Fénykör szellemiségét tisztelő tagok nem szeretkeznek húsevőkkel. Az anyagi világ eme terméke visszavetheti őket a fejlődésben. Zalán ráadásul tojást sem fogyasztott. Azt persze nem tudta, hogy a kör több tagja már elcsábult. Illetve amikor egy szerelem megtalálta őket, valahogy a partner húsevése is átszellemült.

Zalán azt is úgy várta, hogy a kör vezetője – akit mesterének tekintett – végre elmondja, milyen úton menjen tovább hivatását illetően. A Fénykör egyes tagjainak már adott ilyen útmutatásokat, sőt valakinek a duálját is felismerte.

A Szagos úton mindenesetre nem járt még Zalán, nem is hallott róla. Pedig sokszor nyakába vette a várost, ám ez a része kimaradt.

László doktor útja sem ez lett, bár három évig azt hitte, az övé. Addig bírta a Szagos út egyik lakónegyedének házi orvosaként. Aztán tavaly bedobta a törülközőt, ami soha nem volt könnyű és puha frottírból, a végére azonban teljesen elrongyolódott. Már semmit sem lehetett volna kicsavarni belőle.

Ebben a negyedben lebontásra váró háztömbökben laktak a családok. Leginkább öt-hat személy élt az egyszobás lakásokban, kivéve az egyedülálló nyugdíjasokat. Nem nagyon kaptak munkát, csak alkalmanként. Állandósultak a veszekedések, lopások, az irigykedés, ha valakinek mégis több jutott. Lehetett az hús, szülési segély vagy épp ruhaadomány. Ez utóbbi akár a Fénykörtől is származhatott, ahol évente szerveztek gyűjtést a város legrászorultabbjainak.

A lakónegyedben az alkohol volt az egyik úr és vezető. A fiatalok meg egyéb szerekhez folyamodtak, ami pillanatokra mesterei fénybe színezett mindent. Sokan lógtak az iskolából, az óvodát meg inkább beépítették a negyedbe, mert az emberek elkerülték ezt a környéket.

László doktor is egy távolabbi körzetben dolgozott most. Amúgy mindig orvosnak készült. Nem tartozott semmilyen szellemi körhöz, a duálját sem kereste soha, jött az magától húsz évvel ezelőtt. Feleségül vette, két gyerekük született. A Szagos útig kereken és szépen ment az élete. Bár ott is megtette, amit tehetett, és bírta, amíg bírta, ám tudta, hogy távozása óta nem találtak új háziorvost. Ezért is álmodott gyakran a Szagos útról, szagtalanabbat, mint a valóság.

Ilyenkor azt látta, hogy a lakónegyed helyére egy uszodát építettek. Ugyan a családokat csak az út másik felére költöztették át, de legalább felújított bérházakba és kétszobás lakásokba. Többüknek munkája is akadt, kevesebb lett a veszekedés, az italozás, friss mosás gőze lepte el néha a lépcsőházakat. Csak házi orvosuk nem volt még.

Minden alkalommal ezzel végződött László doktor álma. És ezen az sem változtatott, hogy egy-két kollégáját megpróbálta rávenni, hogy pályázzon az állásra. De senki nem akart odamenni. Ilyenkor megkocogtatta a feje tetejét László doktor. Jót tesz a tobozmirigynek, így hallotta, ha az embert lehúzná a szomorúsága.

– Elég nehéz ez a kard – gondolta magában László doktor, amint ott állt az uszoda medencéjének szélén. Középkori lovagnak volt beöltözve, és egy kar-

dot fogott a kezében. A társa, akit nem ismert, és aki szintén lovajelmezt viselt, egy ezüstkelyhet tartott a magasba. Annak is lehetett súlya, mert László nyögdecselet hallott.

Szemben velük egy egész vízilabdacsapat állt a dobogó legfelső fokán. Mindegyikük nyakában érem lógott. A társa egy hippis frizurájú, rövid szakállas fiúra mutatott, aki a jobb szélen mosolygott diadalittasan. Annak adhatja át László doktor a stafétabotot, vagyis a kardot. László még kicsit kamaszosnak és szórakozottnak látta a fiút mint leendő háziorvos. De ha őt jelölték a követőjének, hát felé repíti a kardot, nyelén ezzel a vörös bársonnyal. Mondjuk hátul, az öltözőben is beszélhetnének, nyugodtabb körülmények között, hiszen a szurkolók őrjöngnek, és lovagi öltözete is elég kényelmetlen. Aztán hirtelen megvillant a kard; eljött az idő, hogy odarepítse.

A csörrenését már nem hallotta és látta a doktor, csak tudta, a fiú nem kapta el.

– Biztató – mondta mégis László. Már reggel volt, ott ült a konyhában, és a teáját kortyolgatta.

Még soha nem végződött így a Szagos úti álma, és ez mindenképpen változás. Lehet, hogy hosszabb időbe telik, míg abban a fiúban felébred a harci szellem, de legalább van valaki, aki követheti.

Ekkor vette észre azt a fészkes virágzatú és szárnyas levelű növényt, amelyet a felesége tett két napja a konyhaasztalra. Száritott articsóka – olvasta a cserép feliratán. Ebből készülhetett az a teafőzet, amit tegnap este is ittak. És aminek ma még sajátosabb íze lett.

